DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)
8. april 1992 *

I sag C-346/90 P,

F. ved advokat François Jongen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 26. september 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-122/89, F. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Hendrik van Lier, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne Claude Verbraeken og Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg, der i svarskriftet har iværksat kontraanke,

støttet af

Société anonyme Royale belge ved advokat François van der Mensbrugghe, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Wildgen, 6, rue Zithe,

intervenient,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne C. N. Kakouris og M. Díez de Velasco,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 24. oktober 1991,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. december 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift, indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. november 1990 har F. i medfør af artikel 49 i EØF-statutten samt de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt dom af 26. september 1990 (sag T-122/89, F. mod Kommissionen, Sml. II, s. 517). Ved dommen annullerede Retten Kommissionens afgørelse af 15. juli 1988, for så vidt som den fastsatte den vedvarende invaliditetsgrad til 50%, og frifandt Kommissionen for erstatningspåstanden.

2 F. har nedlagt påstand om ophævelse af Rettens ovennævnte dom, for så vidt som Retten herved afviste anbringendet om Kommissionens tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 78 som værende for sent fremsat og frifandt Kommissionen for erstatningspåstanden. F. har yderligere nedlagt påstand om, at det fastslås, dels at han har ret til invalidepension i henhold til denne bestemmelse, dels at han har krav på erstatning for det lidte tab, der anslås til et beløb svarende til 24 måneders løn for en tjenestemand i lønklasse A5, løntrin 6, subsidiært et beløb fastsat efter Domstolens skøn.

3 Til støtte for appellen har F. fremsat to anbringender, idet han har gjort gældende, at Rettens dom ikke er begrundet, for så vidt som den herved afviste anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 78 og frifandt Kommissionen for erstatningspåstanden.

4 Kommissionen har i svarskriftet ligeledes appelleret Rettens dom. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 116, stk. 1, andet led, går påstandene i svarskriftet ud på, at der gives Kommissionen medhold i de af denne i første instans nedlagte påstande. Kommissionen har nedlagt påstand om ophævelse af dommen, idet Retten herved annullerede Kommissionens afgørelse af 15. juli 1988, for så vidt som den fastsatte F.'s vedvarende invaliditetsgrad til 50%.

5 Hvad nærmere angår parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til EØF-traktatens artikel 168 A og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-traktaterne er appel begrænset til retsspørgsmål. Denne begrænsning fastslås yderligere i artikel 51, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen samt i de tilsvarende bestemmelser for Domstolen i EKSF- og Euratom-statutterne, hvori det præciseres, at appel kun kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten.

7 Det bemærkes yderligere, at appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket, hvorfor appellen kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appelskriftet støttes på, at Retten har truffet en afgørelse, som strider mod de retsregler, den skal sikre overholdelsen af (jf. dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12 og 13).

Appellen

Første anbringende

8 Retten bemærkede i præmis 22 i dommen af 26. september 1990, at Kommissionen ved skrivelse af 11. juni 1985 meddelte sagsøgeren, at sagen om invalidepension i henhold til vedtægtens artikel 78 ikke ville blive fremmet, hvorved Kommissionen afslog ansøgningen, der var støttet på denne bestemmelse. Retten bemærkede videre, at afgørelsen af 15. juli 1988 vedrørte en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 73. Herefter fastslog Retten, at de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte frister for at anfægte afgørelsen af 11. juni 1985 var udløbet på tidspunktet for sagsanlægget.

9 F. har anført, at i modsætning til det af Retten i dommens præmis 23 anførte udgjorde generaldirektørens skrivelse af 11. juni 1985, hvorefter det ikke havde noget formål at foretage yderligere i invaliditetssagen, ikke et afslag på ansøgningen om invalidepension. F. har tilføjet, at hans skrivelse af 26. juni 1985 til generaldirektøren derfor ikke kan anses for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, men alene for en klarlægning af situationen. F. har endelig fremhævet, at afgørelsen af 15. juli 1988 udgjorde det første klare afslag på hans ansøgning om invalidepension.

10 For så vidt som appellanten med dette anbringende har anfægtet de faktiske omstændigheder, Retten lagde til grund efter vurderingen af ovennævnte skrivelser, bemærkes, at en sådan indsigelse ikke kan gøres til genstand for en appel.

11 Følgelig bør anbringendet forkastes, uden at der er anledning til at behandle de øvrige argumenter.

Andet anbringende

12 I den indankede doms præmis 34 udtalte Retten, at annullationen af Kommissionens afgørelse og Kommissionens til opfyldelse af dommen efterfølgende fastsættelse af graden for sagsøgerens erhvervsbetingede, vedvarende invaliditet ville give sagsøgeren den ret, der tilkommer ham.

13 F. har med det andet anbringende anfægtet denne vurdering. Han har her i det væsentlige gengivet de argumenter, som han fremførte under sagen for Retten. Afgørelsen af 15. juli 1988 og længden af den forudgående procedure bidrog til forværringen af hans helbred og formindskede hans mulighed for at genindtræde i tjenesten. Som følge af denne urigtige afgørelse måtte han afholde en række retsomkostninger. Under alle omstændigheder indebar annullationen af afgørelsen ikke, at han fik erstatning for den chikane, han blev påført inden anerkendelsen af hans rettigheder.

14 Det bemærkes, at appellanten ikke i forbindelse med dette anbringende har fremført noget moment, der kan gøres til genstand for appel. Uden at påberåbe sig en retsregel har F. nemlig blot anfægtet Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder (dommens præmis 16), idet han har gjort gældende, at han faktisk har lidt et tab, som bør erstattes.

15 Herefter bør appellantens andet anbringende også forkastes.

Kontraanken

16 Retten udtalte i den indankede dom (præmis 15), at Lægeudvalget alene havde draget de lægelige konklusioner af sine undersøgelser vedrørende årsagen til F.'s sygdom uden at tage stilling til retlige spørgsmål.

17 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at Lægeudvalget ved at fastslå, at der ikke skulle ses bort fra den invaliditet på 18%, som sagsøgeren havde fået erstatning for, overskred sine beføjelser, som kun vedrører den rent lægelige vurdering. Kommissionen har tilføjet, at det alene tilkommer administrationen at bedømme de retsvirkninger, der følger af de lægelige konklusioner, og navnlig tage stilling til, om invaliditeten skyldes en adfærd, som er i strid med tjenestemandens forpligtelser i henhold til tjenestemandsvedtægten.

18 Med dette anbringende har Kommissionen blot anfægtet Rettens vurdering, hvorefter Lægeudvalgets konklusioner var af lægelig karakter. Følgelig bør anbringendet forkastes.

Sagens omkostninger

19 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. I medfør af procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte.

20 Det følger imidlertid af procesreglementets artikel 69, stk. 3, første afsnit, og af artikel 122, stk. 2, andet led, at Domstolen kan beslutte helt eller delvis at fordele sagens omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på ét eller flere punkter, hvor der foreligger ganske særlige grunde, eller såfremt det findes rimeligt. Da ingen af parterne har fået medhold, bør hver part, herunder intervenienten, bære sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen og kontraanken afvises.

2) Hver part, herunder intervenienten, bærer sine omkostninger.

Kapteyn Kakouris Díez de Velasco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. april 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

P. J. G. Kapteyn
Formand for Fjerde Afdeling